

Ελλάδα, σε ευχαριστώ!

Ο Ιλνάμ και ο Ραμίρ γεννήθηκαν το 2008 και το 2010 αντίστοιχα στο Αφγανιστάν. Έζησαν δύσκολα χρόνια αυτοί και οι γονείς τους με τον εμφύλιο πόλεμο που ξέσπασε το 2001 και συνεχίστηκε ως τον Αύγουστο του 2021. Μπορεί να αντιμετώπιζαν οικονομικά προβλήματα αλλά ήταν μια δεμένη οικογένεια με αισιοδοξία για το μέλλον. Η κατάσταση όμως στη χώρα το καλοκαίρι του 2021 έγινε εφιαλτική. Οι Ταλιμπάν κυνηγούσαν όσους θεωρούσαν φίλους και συνεργάτες των Αμερικανών. <<Οι γονείς μας μάζεψαν όπως-όπως κάποια από τα πράγματά μας και μας οδήγησαν στο αεροδρόμιο της Καμπούλ. Εκατοντάδες άνθρωποι περίμεναν εκεί για να εγκαταλείψουν τη χώρα. Φωνές, κλάματα, εκκλήσεις για βοήθεια, συνωστισμός και τέλος πυροβολισμοί. Ανάμεσα στους νεκρούς και οι γονείς μας. Είδαμε να τους σκοτώνουν σε μια προσπάθεια να φτάσουμε στην πόρτα ενός από τα αεροπλάνα που ετοιμαζόταν για απογείωση. Τραγική ανάμνηση. Μείναμε φοβισμένοι να περιφερόμαστε ανάμεσα σε αγνώστους. Δύο μέρες μετά μας ανακάλυψαν κρυμμένους σε μια αποθήκη του αεροδρομίου, Έλληνες στρατιωτικοί που μας πήραν μαζί τους στην Ελλάδα, στην Αθήνα. Μας παρέδωσαν στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό που φρόντισε να μας βάλει προσωρινά σε ένα ορφανοτροφείο.

Πόση ανακούφιση νιώσαμε! Είχαμε δωμάτιο, ρούχα, τροφή και παιχνίδια! Έφτασε ο Δεκέμβρης. Με τα υπόλοιπα παιδιά του ιδρύματος μας πήγαν βόλτα στο κέντρο της Αθήνας. Ήταν πανέμορφη η πόλη, έτσι όπως ήταν εντυπωσιακά στολισμένη. Περιηγηθήκαμε στους δρόμους της. Στάθηκα έξω από μια παλιά μονοκατοικία που οι τραβηγμένες κουρτίνες άφηναν να δω μια οικογένεια μαζεμένη γύρω από ένα αναμμένο τζάκι και ένα στολισμένο δέντρο. Δάκρυα γέμισαν τα μάτια μου, ζήλεψα... Φαντάστηκα πόσο ωραία θα ήταν να είμαστε με τους γονείς μου σε ένα τέτοιο σπίτι. Στο ορφανοτροφείο την άλλη μέρα ζήτησαν να γράψουμε ο καθένας μας ένα γράμμα στον Αϊ Βασίλη.

Όλα τα παιδιά μαζί και ο αδερφός μου ο Ραμίρ, ζήτησαν παιχνίδια, αλλά εγώ ευχήθηκα για μια νέα οικογένεια. Περιμέναμε όλοι την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Κάτω από το δέντρο του ιδρύματος υπήρχαν τα δώρα όλων εκτός από το δικό μου. Δεν έχασα όμως την ελπίδα μου. Οι μέρες περνούσαν σαν νεράκι που τρέχει από πηγή. Η ελπίδα μου είχε αρχίσει να σβήνει σιγά-σιγά όταν ένα πρωί του Φλεβάρη με κάλεσε η διευθύντρια του ορφανοτροφείου και με ενημέρωσε ότι μια ανάδοχη οικογένεια ήταν έτοιμη να δεχτεί εμένα και τον αδερφό μου. Μαζέψαμε την άλλη μέρα τα πράγματά μας και αποχαιρετήσαμε τα υπόλοιπα παιδιά.

Η νέα μας οικογένεια είναι πολύ καλή. Από τον Σεπτέμβριο θα ξεκινήσουμε και το σχολείο. Προς το παρόν μαθαίνουμε ελληνικά. Από τις πρώτες λέξεις που έμαθα ήταν το «ευχαριστώ».

Σ' ευχαριστώ Ελλάδα για τη νέα μου ζωή.>>

Ραφαέλα Παπαχρήστου
Β' τάξη